

stille til samme højtærede Minister, at det i Forbindelse med Ruten staaende Tog fra Kalundborg til København ligesom i gamle Dage blev et Eksprestog. Det vilde have stor Betydning for de rejsende at kunne komme til København ved 7-Tiden om Aftenen, og det vilde sikkert ogsaa blive til Glæde for København, idet de rejsende saa vilde kunne benytte Aftenen til Teaterbesøg og lignende. Eksprestog i modsat Retning, altsaa om Morgenen fra København til Kalundborg, har ikke saa stor Betydning; i disse Morgentimer kan der alligevel ikke udrettes synderligt. Det bliver kun et Spørgsmaal om at staa lidt før op. Det vilde være glædeligt, om den højtærede Trafikminister vilde vise Aarhus—Kalundborg-Ruten lige saa stor Opmærksomhed og Interesse, som han tilsyneladende viser den nyoprettede Dampskibsroute Grenaa—Hundested. Jeg ser i „Berlingske Tidende“ en Bekendtgørelse angaaende Farten paa denne Rute, Bekendtgørelsen indledes saaledes: „Ministeriet for offentlige Arbejder meddeler følgende“. I denne Bekendtgørelse, som Trafikministeren altsaa har Ansvaret for, fremhæves stærkt følgende Ord: „Hurtig og bekvem Rejse, Separatkahytter, elektrisk Lys, første Klasses Restaurant“. Nu kan det gerne være, at denne nye Rute er udmærket, men det forekommer mig dog noget ejendommeligt, at Statens Trafikvæsen's Primas paa denne Maade offentlig reklamerer for en privat Dampskibsroute.

Det er vedtaget, at der skal bygges en dobbeltsporet Bane fra Aarhus til Randers. Jeg har ikke paa nærværende Finanslovsforslag kunnet finde en Bevilling i dette Øjemed. Jeg vil henstille, at dette Arbejde, hvoraf en stor Del Jordarbejde, bliver paabegyndt hurtigst muligt. Formaliteterne er i Orden, Kommunebidraget er bevilget, og der kan tages fat straks, saaledes at mange ledige Hænder derved kan komme i Beskæftigelse.

Der er opført et Beløb af 200 000 Kr. som første Del af en Bevilling paa over 6 Mill. Kr. til en Bane fra Daugaard til Hasselager. 200 000 Kr. som første Bidrag hertil er ikke meget, det vil være ønskeligt, at ogsaa dette Arbejde fremskyndes noget mere.

I den Arbejdsløshedens Tid, vi lever i, trænges der til alt det Arbejde, der kan skaffes, men jeg kan give fuld Tilslutning til de ærede Medlemmer, som før har udtalt sig om, at det gaar noget langsomt med Statsarbejderne. Man spørger: Er

det Embedsmændenes Skyld? Det er muligt, at det er Embedsmændenes Skyld og ikke Trafikministerens. Vi ved, at en Embedsmand er saa temmelig urørlig; der skal ikke meget til, før man, hvis man piller ved en Embedsmand, faar baade store Bøder og lange Fængselsstraffe, men Ministeren maatte kunne gøre noget for at sætte Embedsmændene i Trit. Der er refereret mig en Samtale, der er ført i en Forsamling angaaende Udførelse af Statsarbejder. En højtstaaende Baneembedsmand skal ved denne Lejlighed have udtalt, at nu skulde Embedsmændene og Ingeniørerne til at have Ferie, saa der kunde ikke komme Gang i Arbejdet foreløbig. Hvis det er rigtigt, er det højst beklageligt; Arbejderne og de underordnede Funktionærer skal have deres Fritid og Ferie til den Tid, de har Løfte om, men for Embedsmændene maa der gælde noget andet, de er de overordnede og skal sørge for at holde Maskineriet i Gang, og saa kan de feriere, naar der er Tid dertil; derfor faar de deres større Løn, og derfor er de overordnede. Embedsmændene her i Landet har efter min Mening alt for megen Magt. Det hænder, at Deputationer og lignende, som kommer til Ministeriet og først faar Chefen i Departementet eller Kontoret i Tale, faar at vide, at det, der ønskes, kan der ikke være Tale om at faa gennemført, det vil stride mod Regler og Sædvaner, og i de fleste Tilfælde kan Deputationerne være sikre paa, at det endelige Svar fra Ministeriet som Regel er i Overensstemmelse med, hvad der paa et tidligere Tidspunkt er sagt af Cheferne i Kontorerne. Det er Sædvanen, man her støder paa. Men vi har vel Parlamentarisme og skiftende Ministerier netop for at faa disse gammeldags Sædvaner brudt og faa mere Fart i Tingene.

Der er paa Finanslovsforslaget opført 1 Mill. Kr. til Tjenesteboliger for Stats-tjenestemænd. Jeg skal meget henstille til Ministeren at drage Omsorg for, at en betydelig Del af den Sum kommer til Anvendelse i Aarhus, hvor Statsbanerne er direkte Skyld i Bolignøden, idet Staten har gjort ca. 250 Familier husvilde; var det ikke sket, vilde Bolignøden i Aarhus ikke have været saa stor, og Kommunen vilde have været sparet for enorme Udgifter til Opførelse af Boliger. Det turde da være et rimeligt Krav, at en klækkelig Del af den omtalte Bevilling anvendes til at afhjælpe den Skade, der er forvoldt Aarhus By.

Spørgsmaalet om Arbejdet paa Straffe-